

AQUAFORTS

REVISTA D'ART

■ ■ ■ ■ I HUMOR

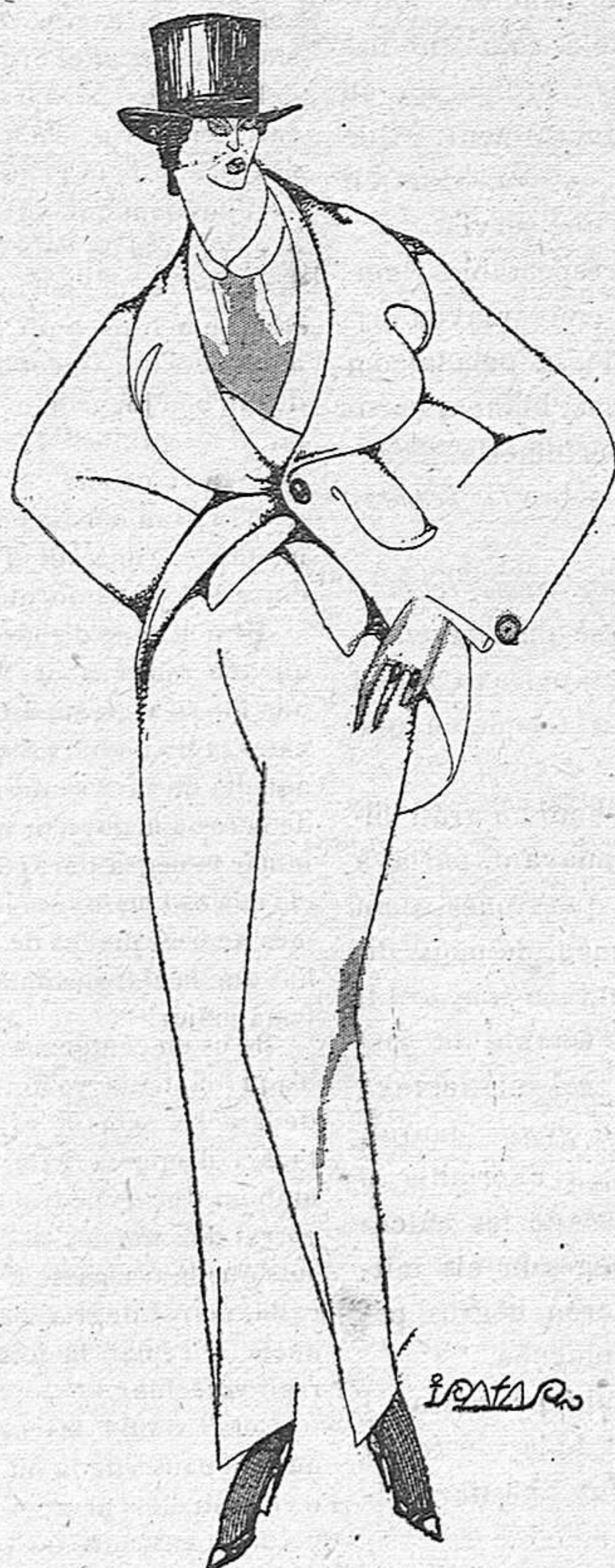
: SURT :

C A D A

QUINZE

: DIES :

10 CÈNTIMS

—En què se sembla *Cultura* a l'*Agricultura*?... Ah! sí; en que per a dar bon fruit ha de menester molt d'*abono*.

SEIENT A LA RAMBLA -

RA diumenge passat, com podia ésser qualsevol

diumenge d'istiu, a dos quarts d'onze de la nit, a cân «Maura no».

El mal empedrat de l'arroyo, ont havia hagut de colocar-me, m'havia proporcionat casualment la solució del moviment continuu; la meva cadira semblava talment un balanci.

A la meva esquena, una família *dominguera* mig pagesa, mig-ciudadana, voltant una taula, estava deliberant sobre lo que pendrien; miraven amb insistència la meva taula, com s'hi hagués quelcom que'ls intrigués; criden an en *Murcia*, i li preguntaren dissimuladament:—Què prén aquell jove?—*Canamilla, señora.*—Havien vist la tetera i no sabien per a que servia.

Al davant, tres senyors respectables, empleiats en una oficina pública, conversaven cridant; un d'ells, gras, amb la clepsa pelada com una bola de billar, la barba, quasi blanca, curosament retallada, i flairant a perfumeria, discutia amb veu de «coñac Martel» sobre *las hembras con circunstancias* que passaven.

Un xic més enllà, quatre *intelectuals, reventaven* alguna cosa; no sé què, però sé que *reventaven*, perquè vaig fixarme en que quan parlava aquell *poeta-pisaire* qui renega de Girona, tots deien que sí i cap reia.

A la dreta, un jove moreno, amb un gran bigoti negre i el berret molt endavant, parlava amb uns companys, i semblava que tronés quan ell parlava; portava un trajo nou, de molts diners, però tot arrugat; per la butxaca *petquera* li sortia (fet a posta) un paquet de setanta tot just ensetat; la corbata, posada de gairell, deixava veure, al trau de la petxera, un *gemelo* daurat, amb una magnífica pedra groga; a l'hermilla, li faltava un botó i portava un *cuixot* de les calces mig tirat enlaire perquè se li vegessin els mitjons de fil i brodats; les sabates eren negres, però portaven senyals de l'última ploguda.

Tot ell va interessar-me; vaig preguntar, i vaig saber que atret pels encisos de la *más bonita* havia deixat masovers i serradors i bestiar i piles amb foc...

X.

DUES JORNADES DE JOIA EN TERRES DE S. GREGORI SEGONA JORNADA

H boires que muntareu del riu en la

passada nit de joia! Jo no sé pas llegir vos ben bé, però me sembla descobrir vos un gest de venjança perquè ahir vespre tot-hom reia, la lluna i les arbredes i les espelmes i la quitxalla i els pagesos, menys vosaltres boires de nit que sempre teniu un aire melangiós, una consistència tètrica o un esllanguiment de melancolia.

I a fe que la nit era nit de joia també. Era la segona nit de festa major, i aqueixes nits sempre són de joia. Allà al lluny, vora la silueta del campanar en la solitud dels camps tenien que tornar a esqueixar el silenci de la nit el brúit de les tenores i les ballades dels pagesos, però la joia de la nit passada, la de la carretera, avui se'n havia pujat un xic més amunt, fins a l'era de la gran masia.

Veus-aquí una altra visió tan plaent com la del dia avans, la de l'era de la gran masia. Ella no té el jardí del *peó* ni l'horta de l'hostal, però té aquells pallés immensos amb llur panxa esquarterada, amb aquell escampament de palles pel seu voltant, on fan de tan bon jugar-hi els cadells i de tan bon escarbotar hi les gallines. I té aquella filera de carros en repòs, sota'l cobert i el seu damunt aquelles pallisses amb la gran bocassa oberta convidant-vos a passar-hi una nit; una nit d'estrelles i de matinada fresca, entre'ls pilons informes de la palla en repòs.

Bé n'hi sé jo de coses a l'era d'aquesta gran masia, que tenen bon sabor. Allí al peu de l'enllosat, hi sé una finestra arràn de terra; una finestra d'aquelles xates, amb un barrot que l'atreveixa. Al darrera de aquella finestra sempre és tot negre, però en els dies de la festa major s'hi veu un gresol que intenta il·luminar la negra llar; i allà en la gran taulassa hi han els moços i masovers juga que juga amb unes cartes més negres que les de l'hostal; i allí juga que juga fins que la claror apunta, que per alguna cosa és la festa major!

Bé us en contaré encara de coses d'aquella era, i d'aquella taula rodona de pedra que hi hà al costat de la porta sota la sombra d'aquells immensos plàntans, i d'aquella galeria emparrada i d'aquell pou amb un troç de pedra de molí al davant, i d'aquell corral dels toginos al costat, i d'aquells gossos catxats que hi traspassen, i d'aquella mainada que mai calla, però l'alegria d'aquella nit ens atrau i ens en anem a cantar la joia dels fanalets encesos i del sarrell voleiador.

Bufo'l vent i les arbredes murmuren. Veus-aquí que les boires de la nit s'han aixecat irades i arrastren amb elles al vent i al murmuri del fullatge i voldrien estendre un vel de paura sobre'ls que volen riure, perquè elles no entengueren en la passada nit la joia de la natura.

Mes, què hi vol dir això, si a l'ajut del vent els sa-

rrells riuen i es mouen i els fanalets dancen alegre-ment. ¡Què hi fariem sota un teulat de sarrellet, si no hi fes vent, i els fanalets no's tambalajessin! Tot perdria el seu encant i la monotonía ho invadiria.

Sí, fa vent; els fanals ja són encesos i les espelmes treuen llur flama enfora, decantant-la d'ací i d'allà per poguer gaudir de la joia que hi haurà al seu entorn. Al seu entorn, sota'l sarrell xiuxejador ja hi hà els pagesos, i tota la masoveria, i els moços i la quitxalla, i els de la casa pairal, i fins hi hà convidats! Tots en bancs i cadires guarden un somriure rera'ls llavis, esperant la sortida dels titelles d'en Tans.

Els titelles d'en Tans estàn a punt de sortir, però no com ahir sota'ls carbaçons madurs i entre cobrellits vermells; avui sortiran en els seus propis escenaris amb aquell teló de fondo que vol ser la pujada de Sant Feliu, i amb aquell altre que en altre temps havia semblat nevat. Sortiran entre'ls seus telons i a redós d'unes canyes verdes, virolejades amb ondes de cadeneta, aquella cadeneta de papers llampants que fa tanta festa major; sortiran sota un escenari de verd entre la flor del magraner i la vidiella florida, que per alguna cosa som a la gran masía, i amos i convidats se gaudeixen en guarnir-ho.

Un gran silenci se's fet entre la multitud riallera car el teló ha muntat i els titelles ja dancen sota la flor de vidiella, mes les boires de la nit van conjurant se i aixamplant son mantell amenaçador fins que plenes d'ira llencen damunt l'era de la gran masía el seu plor de rabia entre'l llampaguejar dels seus ulls fosforecents.

Com s'han quedat sols els fanals i les cadires i els titelles! Sota la gran filera dels carros en repós, s'ha aplegat tota la minúscula multitud i mentres el crac-crac de les gotes va caiguent sobre les lloses de l'era, se senten els cants d'en Tans i del seu acordeón, que volen venjar l'odi de les boires amb el seu bon humor des de la bariaca dels putxinel·lis. I la cosa no ha estat res. Uns quants crids i unes quantes rialles i la joia de la nit ha tornat a renàixer tan bon punt la gotellada ha parat; i ara ja pot tornar a venir que cadascú té un paraigua per defensa.

Els titelles criden i dancen i canten i es peguen i mentres tant els altres riuen, i en tan dolça complacència instintivament obren els paraigües quan baixa el ruixim venjatiu.

Les boires vençudes, esqueixades d'odi, es retiren esllanguidament, i la lluna tota plorosa treu el cap entre elles per arreplegar una mica de la joia de aquella segona nit; encara sent unes quantes rialles i la dança del gloriós Sant Farriol, però desseguida ha caigut el teló perquè les espelmes ja tenien són i algunes s'havien adormit.

El silenci se's fet amo de l'era de la gran masía, després que'ls masovers i els de la casa pairal i els convidats i els moços s'han donat les bones nits amb els braços curulls de cadires. En la finestra xata

d'arràn de terra ja hi brilla el gresol i els moços juguen a cartes.

Entre'ls pilons informes de palla en repós hi hà un bellugueig estrany. En Tans somnia en la gloria dels aplaudiments de la darrera nit de joia.

NARCÍS MASÓ I VALENTÍ

LA NOIA PRESUMIDA - -

ELLA, habitava en un carrer estret i llarg; un carrer de

rància noblesa, on les portalades de les cases de caient rural i catalanesc, el feien més senyorial, més bonic i magestuós.

I no és que la magestat derivés per l'esplendidesa dels seus frontis, al revés; eren les pedres nètes i completament macisses, els ferros forjats dels seus balcons i portalades i les escalinates que feien preveure, allà endins, unes cases immensament plenes de forta bellesa. Doncs la noia presumida habitava en aquell carrer estret i n'estava cofoia.

* *

Veus aquí que un dia—un dia trist devía ser—volgué sortir com sempre per anar al seu consebut col·legi, que no era molt lluny i des de on se podia contemplar aquell campanar únic, de la nostra gran Catedral.

I al ser a l'escala, una escala no ja tan bella com les altres—havia sigut restaurada i a la moderna—tingué la greu dissort de caure.

Podeu pensar quina esgarrifança, quin espant el de la noia presumida! i més encara quan sens saber d'ont venia, vegé la seva mà tota ensagnantada! I penseu lo que patí ella, fins a arribar davant el mirall per veure si aquella cara rublerta de bellesa podia amb aquella caiguda conservar algún defecte que perjudicés les seves línies delicades.

Corregué, corregué fins a dalt i es clavà davant el mirall: horror! tenia la cara ensagnantada, els ulls moratencs, els cabells desfets, tota ella estava trasbalsada: li donà tal esgarrifança, tal desconsol, que la noia presumida, l'hermosa, ho exterioritzà amb un gros plor!... Ella, es creia ja haver perdut tota l'hermosura tan envejada de moltes i tan desitjada de molts.

En tant, la familia, espantada per aquell plor, arribà, i al veure-la d'aquella manera cregué perdre a la seva filla, el més gran goig de la seva vida.

No, no; no podia ésser. Aleluia! No era res; una rascada forta, però una petita cosa que amb la san-

gría semblava ésser molt més de lo que realment era.

Aquell dia la noia presumida no anà a col·legi; agafà un llibre i llegí

Després, dos dies passats, la vaig veure passejar portant la seva mà al costat de la galta dessimulant aquella congestió...

Ella no volia ésser diferent, volia ser tan hermosa com avants, la seva faç tan angelical, tan pulcre, tan bella com sempre.

I Afrodita apiadada d'ella, la noia presumida, deixà que en la seva cara—igualment perfecte—continuessin fent-hi estada aquells dos clotets esplèndits...

STIL

POTINS

A se va soliditzant la supremacia de Girona sobre Figueres.

Avants al parlar de Figueres, semblava com que parlessim d'un viatge a la Lluna, i era que'ls figuerencs, més patriotes que nosaltres, abultaven tot lo seu fins a haver arribat a que se'ls digués que era una mena d'Andalusia catalana.

Però d'això fa temps; ara Girona, encara que no tot lo patriòticament desitjable, comença a estimar lo seu i les seves belleses, que n'hi han i moltes en tots els rams.

Nosaltres avui no volem pas fer-ne una ressenya; ho deixarem per la Societat d'Atracció de Forasters.

Perquè hem de parlar solzament de les forasteres, d'aquestes xamoses nenes de Figueres que'ns venen a visitar, oferint els seus encants a les mirades del nostre jovent.

Aquests dies, sapiguent que les festes se succeïxen les unes a les altres, l'estol de figuerenques que hem pogut admirar ha sigut nombrós.

Primerament, hem vist una joveneta, molt jove neta, una *Marfa Lluisa* que esplèndidament adornada d'hermoses flors, té son niu a la carretera de Santa Eugènia, i que si serà o no per relació a la casa que està, ha sigut allò d'*arribar i moldre*, ha torrat d'una manera fogosa an en Cardona, que ara ja no porta el ventilador perquè segur que haurà anat a parar en algunes mans diminutes...

Una *Clareta* alta i esbelta, d'ulls radiants, ha ferit la nostra sensibilitat i també la d'aquell gran conquistador de forasteres, el gran *Carlos*.

La *Leocadia*, que quasi ja ens l'hauríem de quedar a casa, perquè és més nostra que de Figueres, també ha sigut objecte de moltes galanteries que no fora estrany es tornessin amorositats.

No hem acabat encara i l'hem deixada per últim: és la *Marfa*, la gran balladora de sardanes qui amb un sol compàs marcat pels seus peus n'hi hà prou per fer-se fer una rodona d'admiradors. Sabem qui la mira fixament i qui la voldria prop seu

Saludem a aquestes damiselles i demanem les-hi que quan siguin a la seva patria, enraonin tot lo bé possible de la nostra mai prou alabada Girona!

L'acció: a la Rambla. Epoca: de les sardanes. Personatges: dos enamorats i tres nenes. Poble.

I ara va la novela.

L'enamorada ballava la sardana; un jove amable anà a la seva mà ingenuament. El *nòvio*, que no era molt lluny i que d'alt n'és molt, no volgué ésser menys i anà a la mà esquerra.

La conversa comença i anà endinzant se tant, que aquells ulls, llampegants d'amor, deien a la muda unes paraules inconfundibles: T'estimo!

El jove aquell de la mà dreta aguantà la capa. El poble que no veia res, també aguantà la capa.

Però no tot-hom dorm. Hi havien dues nenes, germanes per més senyes i les dos boniques, que dessimuladament miraven...

I quedaven estranyades de veure de quina manera l'amor és cegol!

Es castellana. No sabem d'ont, ni la seva veu hem oït, ni el seu nom ha quedat imprès en les nostres orelles.

Però, sí-podem dir, que és una nena moníssima, d'elegancia acabada i va finament vestida. Fent *pendant* amb les sabates, negres i blanques, porta unes mitjes nevades; un trajo distingidíssim *dernier cri* i pentinat senzill.

No vos direm res més, sinó que posa a l'Hotel del Comerç.

Si aquesta és bruna i bonica, la seva germana és blonda i esplèndida, ja que'ls seus contorns i la seva manera d'ésser, sugestionen al més insugestionable.

Tampoc sabem el nom i a fe que val la pena; de totes maneres, quan passin per la Rambla, tindrem l'atreuiment de preguntar-les-hi i no creiem ens neuguin unes paraules.

L'Argenteria, el gran carrer de l'Argenteria, model de carrers i de veïns, s'ha vist visitat per una *crisàlida*.

Aquesta *crisàlida*, aparellada amb la gran Veva, passeja cada dia per la Rambla i amb la seva magestat i la seva pose, la Rambla guanya en encants, per si ja de si sola no'n tingués prou.

Aquesta *Catalina* de gest arrogant i de vestir estremadíssim, ens porta els aires del mar; aquells aires que no hi hà molt gaudiem i que ja anyorem.

Vilassar, el rialler poble de Vilassàr, ens la dona cada any més fresca i xamosa i no podem pas passar sens rendir tribut a aquelles aigües tan salades, que no obstant i això ens la conserva dolça, dolcíssima i deliciosa...

CONEIXEM una nena, quin nom és el de la patria d'un general català, que tenia un fervent aimant que sofrí la desgracia de ser *agraciat* amb un *suspenso* de l'Academia Militar.

Aquest jove ens demana que diguem a la seva estimada, que ara que ella s'ha d'examinar estudi fort i be, ja que no sortís allò de que qui va amb un coix...

S'ens demana el següent anunci:

Senyoreta de moltes i bones qualitats, desitja contraure relacions formals amb jove elegant i de excelentes referencies. No se li mirarà la bossa.

Com es tracta d'un assumpte seriós i delicat, sols se contestarà a qui les dongui bones i acompanyi retrat; aquest requisit és indispensable.

Escriure a la Redacció d'AIGUA-FORTS, lletra M.

L'altre dia una angelical *Lolita*, ens deia que vist el tràfec cada dia més creixent del Pont de Pedre, des d'ara passaria, per anar a casa seva, pel Pont de les Peixeteries.

Nosaltres sabem que aquesta determinació va ésser presa de comú acord amb aquell jove aspirant i fill d'un metge.

Ja ho saben, doncs, els veïns d'aquell indret; una parella més a les innumerables...

AVUI deixeu, amables llegidores, que fem les forasteres.

Un dia toca a l'un, l'altre dia tocarà a l'altre, però això sí, tots ens hi havem de trovar, per després fer una sardana, una rodona gran com aquella del ball pla a Olot.

Doncs aquí tenim de parlar també de tres nenes forasteres i les tres *bocato di cardinali*.

Si l'una era fina, l'altra era flonja i l'altra era de seda.

Semblaven tres fades vingudes a la terra per enveja dels seus habitants.

La veritat que vingueren de Lladó i Lladó és patria de boscos i riveres i fades i flors i fonts i jardins i dones boniques.

ANAVEN tres amigues, les tres relativament boniques, passejant per la Rambla. Per un atzar, uns redactors d'AIGUA FORTS anaven al radera tot discutint en veu alta. Una de les tres, amb ganes de sortir al nostre quinzenal, digué fort:

—Alerta, alerta: els "aigua-forts".

En aquesta nena li hem imposat un càstic; el de no sortir hi aquesta setmana.

ROMANÇO (*)

*Oh madres que tenéis hijos
de esta noble y gran ciudad.*

Mirad que triste espectáculo!

Ai, que sols que'us hem quedat.

La Rambla tota deserta;

ni una noia es veu passar.

Les unes són a montanya

les altres a pendre banys.

Les Mates són a Tordera.

Les Mas estàn de *Malgrat*.

A Bagur hi hà les Carreres.

Les Vinyals són a Flassà.

Les Audouards a Banyoles,

i les Pagès a Llafranc.

A Roses hi hà les Ibànez.

La Sorribas se n'ha anat

cap a Sant Feliu de Guixols,

i les Sainz també a Malgrat.

Les Claramunts si no m'erro

van cap a Sant Pol de Mar.

La neboda d'en Quintana

per Torroella ha passat;

i les de can Barrachina

per Banyoles, prop del llac

La Torres és cap a Blanes.

Als Angels hi hà els de can Llach.

La Monsaivatje me diuen

que a Besalú l'han trovat.

Marotos? cap a Pineda.

Pèrez?... no sé on s'han ficat!

I aixis mateix moltes d'altres

que ara no'm venen al cap.

Lo cert és que totes fugen

sense dir aont han anat,

i han deixat aquest Girona

que sembla un camp arrasat,

pitjor que quan els francesos

amb la guerra hi van passar.

.....

I els nois ja tots se corsequen

al veure la soletat

que domina nostra Rambla

sense veure mai passar

tots aquells panets de cara

que'l cor deixaven fletxat.

¡Verge del Carme ajudeu-nos,

Senyor, tingueu nos pietat!

Que si no hi poseu pas cura

això acabarà molt mal.

Ay, madres que tenéis hijos!

Si és que'ls voleu conservar

frescos, alegres i tendres,

com fins ara'ls heu guardat,

digueu uns quants Pare-nostres

perquè tornin aviat

totes les cares bufones

que han fugit de la ciutat,

o sinó prompte veureu

(*) Retirat del número passat per excès d'original.

que tots caiem desmaiats,
i que'ns tornem prims i magres
denerits i corsecats!

El versaire,
LLUIS TORRAT

AIGUA-FORTS

UE Girona no
tindrà fires en-
guany, és ja
un fet, és cosa

certa; el nostre Ajuntament creu—i s'equivoca—que en les actuals circumstàncies—la cornamusa de tot-hom—lo més ben pensat, lo recte i justicier i humanitari, és suprimir les fires de Sant Narcís.

No; si no som nosaltres! cridaràn els nostres regidors; és el Govern que'ns ho mana; però no diràn que hagin protestat davant el poder central d'aquest atemptat a l'autonomia del municipi.

Els nostres regidors havien de fer veure al senyor Governador i al Govern que si les 6.000 pessetes que tenen presupostades les donen als obrers sense treball, sols n'hi haurà per un dia, i per l'altra part 6.000 pessetes poden donar molts dies de treball als obrers, moltes més pessetes al comerç i una infinitat de treball que forçosament ha de resultar en benefici de Girona!

Pensin bé els regidors, avants d'acordar definitivament la suspensió de les festes, el mal que representa per a totes les classes socials de Girona i la manera indirecta que l'ajudarien a anar a la ruina!

HA sortit el primer número de «Cultura» quin director, segons resa al frontis, és en Josep Tharrats.

«Cultura», pulcrament editada i això ja no va a dir siguent el seu director el pulcríssim i selectíssim poeta, representa, no val a negar-ho, un esforç en pro de la literatura catalana.

AIGUA-FORTS que sempre que un alè de nova vida surt a l'espai tira'l vol les campanes, no té més que desitjar-li una llarga vida; més llarga que la que voldria per nosaltres el seu director.

L'Argenteria ha celebrat amb gran lluïment sa festa major.

Està molt bé.

«Els Montgrins» i l'«Art Gironí» se portaren magníficament.

També està molt bé.

Lo que no està l'é és que acabessin amb balls tocats per un piano de manubri.

¡Per l'amor de Déu! L'Argenteria no són els darreres de la Marcè, de l'Hospital o de Sant Pere!

Hi hà qui tem que Alemanya guanyi perquè vindria l'Inquisició (?).

Hi hà qui voldria que guanyés França per a matar tots els capellans «de viu en viu».

Nosaltres voldríem que, si fos possible, guanyessin totes dues per a portar els cabells «a la parisién» i el bigoti «a lo Kaiser».

DIJOUS va fer vuit dies va quedar el·legit Sant Pare, Benet XV (q. D. g. molts anys en bé de l'Església).

Les edicions del vespre del mateix dia portaven la notícia telegràfica. Els diaris del divendres portaven biografies, retrats i ressenyes. Els de dissabte explicaven detalls i publicaven articles sobre les condicions de l'el·legit i ses probables gestions i ideals a desenvolupar. La *Gaceta* per real ordre manava gales. El diumenge al matí va fer-se la cerimònia solemne de la coronació.

Fins a dos-quarts de dotze del migdia les campanes de la Seu no varen fer-nos saber que teníem Papa el·legit.

Sort que ara quan se cala foc tenim altres medis de fer-nos saber la notícia, perquè, del contrari, si fos com avants, primerament veuríem l'*ex-voto* als Angels que no sentiríem les batallades.

NUESTRO gozo en un Pozo; i no es que volguem aludir per a res al nostre diputat; d'aquest ja'n parlarem mes avall. Ara's tracta que l'*Heraldo de Gerona* primer i *El Diario* després ens la prometien molt alegre amb la bona nova de que s'estaven acunyant mil milions de pessetes en or.

Tots nosaltres ja estavem que no queviem a la pell, pensant amb les butxaques plenes de dobles i sent-les correr a puntades de peu.

Pero, el pero sempre guanya, el ministre a desmentit que ni tant sols ho hagi somniat.

Bé que hi farém. Será un altre dia.

QUAN un clavari se trova sense diners, o'ls pabor-des están de dól, o hi ha hagut raons entre'is organitzadors, no és necessari aquest any reunir veïns ni acudir a terceres persones.

Enguany s'arregla més fàcilment. Se acut a les redaccions amb la següent notícia.

«Con motivo de las azarosas y lamentables circunstancias actuales que afligen a la Europa civilizada, ha suspendido su fiesta mayor el pueblo (o el »barrio) tal».

UN dia d'aquesta última setmana, va visitar una casa que venen música, un senyor castellà. Va entrar i preguntà a un noieta que allí hi havia:

—El principal de la casa?

El noieta aquell, tot formal va contestar-li:

—Sobre qués?

I sulfurat aquell exigent va dir en tò despectiu:

—Sobre qués? sobre qués? Y a V. que le importa sobre que es y quien le hace meter en camisa de once varas?

SOVINT llegim qu'han tancat borratxos al violón.

No'ns atrevirem a dir qu'això sigui mal fet; però creiem que, actualment, seria millor un'altra cosa.

¿No son gats? Doncs, portar-los allà ont hi han tantes rates que mal-meten els camps! Els pagesos n'estarien ben contents, i tots hi guanyariem.

ALGÚ poc enterat ha dit que part de la culpa de que les campanes ens fessin saber *telegràfica i oficialment* lo que ja feia quatre dies que sabíem, respecte al nou Papa, la tenia el *Nunci*.

Es fals: En «Manel de les Casilles» es bon cumplidor; desseguida que'l peix ha arribat, corre a cridar-lo. D'això n'es testimoni tot-hom, diàriament.

EL nostre diputat Sr. del Pozo? tothom se pregunta. Oh! no'n feu cas; espedint uns telegrams a l'Ajuntament i altres als *correligionarios* oferint-se, ja ha quedat tan tranquil i bo de salut, que tothom diria que te vida i salut per cent anys.

La veritat que s'ens rifa el nostre diputat; perquè senyors això de no deixar-se veurer mes que cada temporada d'eleccions es massa gros. I mes gros i abultat si's te en compte les greüs conseqüències que pot portar a Girona l'imprevisió i l'abandono. Entenem i considerem que el Sr. Pozo te el deber d'estar entre nosaltres ja que la seva presència en tots els actes i reunions es necessaria; ja sigui per assumptes qual resolució hagi de ser aquí mateix, ja sigui per haber de treballar-ho a Madrid i posseir palpablement tots els datos necessaris.

Però ell, diu que a Jaén se hi està molt bé!

EL diputat Sr. Peyra ens ha fet sapiguer que aquell propietari i fabricant que gasta auto, que trovava la carretera del Congost dolenta, d'ara endavant ja no tindrà motiu de queixes. Ens ha dit que de conformitat amb lo dit per AIGUA-FORTS ha pogut obtenir que la subasta d'aquell tros de carretera tingui lloc el dia 12, ahir.

Per altre part el Sr. Sorribas ens diu que, farà tot lo que pugui perquè tot s'enllesteixi lo mes prompte millor.

Felicitem al Sr. Peyra i Sorribas per la deferència amb nostre periòdic, i ja saben aquella gironina i

aquell jove que per venir a Girona podrà venir-hi amb tota comoditat i a 100 per hora.

HA passat per Girona en direcció a França, el gran higienista Mr. Langlois du Feu qui donà dues conferencies en nostre capital. Va a defensar el seu país amb uns biceps i una tranquil·litat qu'espanta.

Que tingui bona sort.

ELS barris de la Catedral—aquells barris que no senten altra fressa que'ls trons de tempestat, els xiulets de la tramontana, els sons de les campanes, i les cornetes de Sant Domingo—varen perdre la dolça *pau octaviana*.

Les majordones i ex-majordones, les dones velles que filen i les que no ho son ni ho fan, sortiren per portes i finestres moguent un gran xariu-xarau.

¿Què havia passat?

En Manel va fer, contra lo que acostuma en aquells deserts barris, crida de peix perquè s'havia pescat una tunyina molt grossa.

No se sap si varen corre gaires dones a comprar-ne. Lo qu'és cert, és que algunes la pagaren cara, perquè tot fent comentaris al carrer, se'ls hi cremà la vianda als fogons o el gat s'endugué'ls talls de sobre la taula de la cuina.

AQUEST any la festa major del veí poble de Sant Daniel, ha tingut dos números de novitat.

Un, el que acabades les sardanes del darrer dia, una parella (que'ns guardem els noms) que anava de regrés, acompanyats del bonic cant del rossinyol, recitaven mutuament l'agradable i saborosa música de:

—*Dame un beso de amor...*

—*Si señor...*

El segon número, i quin intèrprete era un de la casa, fou en el ball i ella una minyoneta molt amable a qui ell donà com a present el ramet de distinció. Lo dit no té res de particular, però si afegim que l'amic feia temps havia pretingut a la senyoreta de la casa on estava la minyoneta i ella no li feu cas, podem veure que va posar en pràctica allò de «qui no s'aconsoa és perquè no vol».

I el nostre amic va quedar-se tant content...

EN aquest número deixem en repós al nostre caríssim arcalde i es que ens estem documentant per demanar-li un seguit de reformes que, d'efectuarse cridaríen l'atenció i deixarien molt mal parada a la mateixa *Ville Lumiere*.

Prengui'n nota el nostre arcalde i esperi a rebre sorpreses.

Francisco Solá

Optica i Joieria

CASA DE CONFIANÇA

RAMBLA

Marcís Martí Trayter

PROCURADOR DELS TRIBUNALS

FIGUEROLA, 17, 2n.

FARMACIA I
PERFUMERIA**La Creu - Roja**

PLAÇA DE L'OLI

Gas, Aigua,
ElectricitatEs cuida d'instalar-ne
La CASA**BOIX**

Carrer de les BALLESTERIES, 17

Raimonda Creuhet Berrets de totes menes
Trajos per a nins
Corbates, elastics, &

Saló de Modes

RAMBLA, 29

Perruqueria Dalmau

INMILLORABLE CONFORT

SILLONS AMERICANS

CIUTADANS, 1, pral.

Drogueria d'en
Víctor Sarquella

OBJECTES FOTOGRAFICS

Papers, Cartulines Aparells, Plaques, etc

LA CASA MES SERIA

PROGRES, 21

Dalmáu Carles & Cía.

EDITORS

PLAÇA DE L'OLI, 1. - GIRONA

Casa Maresma

GUANTS I NOVITATS

ABEURADORS

Confiteria
NEGREEl rendez-vous de l'alta societat
gironinaREFRESCS : CAFÉ : LICORS : PASTES
RAMBLA**Celler Llach**

VINS

COLLITA PROPIA

VINS GENEROSOS

CIUTADANS

Francisco
MassotMERCERIA NOVITATS
VANOS OMBREL·LES

ARGENTERIA

Cucurull--
SASTREESPECIALITAT EN
TRAJOS FORMA SASTRE
PER A SENYORA

CIUTADANS, 3

Perruqueria higiènica

J. FARRÉ Pujada del
Pont de Pedra

SERVEI ESMERAT

Massatges americans

AMERICAN BARRESSOPONS - DOLSOS
REFRESCS

VINS DE MARCA

OBERT TOTA LA NIT

RAMBLA, 11